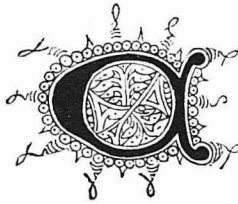

ΣΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΟΛΕΥ'

ΟΝΕΙΡΟ ΕΥΤΥΧΙΑΣ...

Ν ΓΙΝΟΜΟΥΝ ξαφνικά πλούσιος, —μὰς ειπε ὁ Ροζέλ μὲ τὸν τόνο τῆς ἀποφασιστικότητος πού τὸν διέκρινε πάντοτε, —ἀν γινόμεν τόσο πλούσιος, ὥστε νὰ μποροῦσα νὰ ἱκανοποιήσω κάθε μου ἐπιθυμία, θὰ ἤξερα τι νὰ κάνω ἀμέσως, χωρὶς νὰ διατάσω οὔτε στιγμή: Θὰ ἀγόραζα τέσσερα σπίτια καὶ θὰ βραίσκα καὶ τέσσερες γυναῖκες. Κάθε γυναῖκα καὶ σπίτι.

Γιὰ τὸ χειμῶνα, θὰ εἶχα ἓνα διαμέρισμα—κομψά, ἀναπαυτικά καὶ θεαμὰ ἐπιπλωμένο—κοντὰ στὸ πάρκο Μονωὼ ἢ τὰ 'Πλάσια Πεδία. Θὰ φροντίζα νὰ ἐγκαταστήσω σ' αὐτὸ μὰ μελαχροινὴ καὶ ψηλόσχημη γυναῖκα, εἰκοσι τεσσάρων ὡς εἰκοσι ἕξι ἐτῶν, μὰ γλωμί, εὐγενική καὶ εὐκίνητη γυναῖκα, μὲ ζειλὴ λεπτὰ πού θάνογα σπανίως, γιὰ νὰ ποῦνε μονάχα λόγια μετρημένα καὶ σοβαρά—καὶ τὰ ὅποια, τίς περισσότερες φορές, θὰ ἦτανε σφιγγοκλεισμένα, ἀφιόνοντας στὰ μεγάλα, στὰ μελαγχολικά τῆς μάτια τῆ φροντίδα νὰ ἐκφράσουν τὰ ψυχικά τῆς συναισθήματα. Τῆ γυναῖκα αὐτὴ θὰ τὴν ἔπερα ἀπὸ καμμά ἀρχοντικῆ, μὰ ἔλεπομένη οἰκογένεια. Θὰ τίς ἔξερετε βέβαια αὐτὲς τίς πάλῃς οἰκογένειες, πού τίς σκέπει ἡ σεβαστὴ σκιά τῶν τιμημένων προγόνων τους καὶ πού βροσκοῦντα ξαφνικά σὸν δύσκολη οἰκονομικὴ θέσῃ εἶτε ἐπειδὴ ὁ ἀδελφός ἔχασε στὰ χαρτὰ ἓνα σημαντικό ποσό, εἶτε ἐπειδὴ πέθανε ξαφνικά ὁ πατέρας, ὁ διαχειριστῆς τῆς περιουσίας, ὁ ἀκαρπονησάμενον τῆ στιγμῆ ἀκριβῶς πού ἡ νέα αὐτὴ θὰ ζήτοῦσε νὰ βρῆ παραδόσεις πιάνον, γιὰ νὰ βοηθήσῃ λιγὰν τὸ σπίτι τῆς. Καί, ἔξερτνας πῶς ἔχω νὰ κάνω μ' ἓνα τίμιο καὶ σοβαρὸ κορίτσι, θὰ τῆς ἐπρότεινα x' ἔγω—τίμα καὶ σοβαρά—νὰ τὴν πάρω νόμιμη γυναῖκα μου, μὲ κάποιους ὁμοῦς ὄρους: Θ'

ἀνελάμβανα νὰ βγάλω τὴν οἰκογένειά τῆς ἀπ' τὴ δύσκολη οἰκονομικὴ θέσῃ. Θὰ τῆς ἐξασφάλιζα ζωὴ πλουσία καὶ ἀνετή—μὲ τοὺς χοροὺς τῆς, μὲ τίς τουαλέττες τῆς, μὲ τοὺς ὑπηρετῆς τῆς, μὲ τὸ θεαρεῖο τῆς στὴν 'Όπερα. Εἰς ἀντάλλαγμα τῶν θυσιῶν μου, τὸ μόνο πού θὰ ζήτοῦσα ἀπὸ αὐτὴν θὰ ἦτανε νὰ μ' ἀγαπᾷ τρεῖς μῆνες... Ἐκείνη θ' ἄκουγε τοὺς ὄρους μου καὶ θὰ καταλάβαινε τὸ κρυφὸ τοῦς νόημα—πῶς τὴ θέλω δηλαδὴ γιὰ νόμιμη φίλη, ἔστω x' ἂν τὴν παντρεύομαι.—Ὡστόσο θὰ τὸ δεχότανε αὐτὸ γιὰ νὰ σώσῃ τὴν οἰκογένειά τῆς καί, ἴσως-ἴσως, γιὰ νὰ καταπλήξῃ τίς φίλες τῆς μὲ τίς πλούσιες τουαλέττες πού θὰ τίς ἔκανα. Καί, ὅστερ' ἀπ' τὸ γάμο μας, θὰ ἔδινε σπίτι μου μεγαλοπρεπῆς ἐσπερίδες στίς ὁποῖες θὰ προσκαλοῦσε τὸ ἀνόθος τῆς Παρινοῦς ἀριστοκρατίας. Θὰ τὴν ἔβλεπαν νέα, ὄμοια, λαμπροποτισμένη καὶ θὰ μὲ τῆλειαν. Θὰ μοῦ ἔμενε, ἀγαμφβόλος, πιστὴ ἀπὸ εὐγνωμοσύνη καὶ ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὴν ὑποχρέωσιν πού ἀνέλαβε. Παρ' ὅλα ὁμοῦ αὐτὰ, δὲν θὰ μοῦ ἦτανε πολλὸ εὐκολὸ νὰ μῶσ στὰ ἰδιαιτέρα διαμερίσματά τῆς... Γιὰ νὰ ἀποκτήσω τὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ εἴνοια θὰ ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῶ πολλὰ καὶ διάφορα διπλωματικά μέσα, νὰ ἐπιμεινῶ πολὺ. Καὶ ὅταν θὰ μποροῦσα τέλος νὰ διαβῶ τὸ κατώφλι τοῦ ὁωματίου τῆς, ἐκείνη θὰ μὲ δεχόταν εὐγενικά βέβαια, ἀλλὰ ψυχρὰ καὶ ἀδιάφορα... Θὰ θυμόταν ὅσοσο πῶς εἶνε γυναῖκα μου—καὶ θὰ καταλάβαινε πῶς θὰ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ υποχωρῇ ὅτι μ' ἀγαπάει. Καὶ ἂν κατὰ τύχην, στίς στιγμῆς τῆς ἔρωτικῆς μας τρυφερότητος, ἡ παραφορὰ θὰ μ' ἔκανε νὰ τῆ φιλήσω πῶ φλογερά, τότε ἡ ντροπὴ θὰ πορφύρωνε ἀσφαλῶς τὰ ὄχρα καὶ παγωμένα μάγουλά τῆς...

Ὁνειρο εὐτυχίας

μυαλὴ φίλη μου—ἡ ὁποία θὰ ἦτανε πάντα πρόθυμη νὰ μὲ ἀπατήσῃ μὲ τὸν πρῶτο τυχόντα—θὰ μοῦ ἔκανε σκηνὴς ζηλοτυπίας δεκαπέντε φορές τὴν ἡμέρα, καὶ δεκαπέντε φορές τὴν ἡμέρα θὰ μοῦ ζήτοῦσε σ' ἰγνώμη... Καὶ ἀσφαλῶς μὴ μὲρα θὰ μ' ἐγκατέλειπε, γὰ ν' ἀκολουθήσῃ κάποιον ἄλλον, μὲ τὴν ἴδια ἐυκολία πού δέχθηκε νὰ περάσῃ μαζί μου τρεῖς μῆνες στὴν ἐξοχί.

Ὅταν θὰ πλησίαζε ὁ 'Ιούλιος, θὰ πήγαινα στὸν παλιὸ πύργο πού θὰ ἀγόραζα στὴ Νορμανδία. Ὁ πύργος αὐτὸς θὰ ἦτανε γεμάτος ἀπὸ ἱστορικῆς ἀναμνήσεις. Ἄν οἱ τοῖχοι τῶν ψηλῶν καὶ ἀύστηρῶν ὁωματίων του μποροῦσανε νὰ μιλήσουν, πόσες ἔρωτικῆς, πόσες αἱματοποτικῆς ἱστορίες θὰ ἠγόγγυανε!... Μικρὰ ποτάμια θὰ διέσχίζαν τοὺς πράσινους κάμπους πού θάζωναν ὀλοῦθε τὸν πύργο. Κάθε πρῶτὸ, πρὶν ἀκόμα σηκωθῶ ἀπ' τὸ κρεββάτι ἡ νέα καὶ ῥοδομάγουλη γελαδάρισα θὰ μοῦ ἔφερνε μὴ κουκα γεμάτῃ ζεστὸ γάλα, ἀρμεγμένο τῆς ὄρας. Ὑστερα θὰ ντυνόμουν, θ' ἀνέβαινα στὸν ἀρόπουργο, θὰ στεκόμουν ὄρες ὀλοχόρες μὴκος σ' ἓνα ψηλὸ παράθυρο ἀγναντεύοντας τὰ γαλῶν ὄρανα, ψηλά, καὶ τὴν καταπράσινη ἔκτασιν, κάτω... Ὑστερα, θὰ πήγαινα κυνήγι. Καὶ τὸ βράδυ, ὅταν θὰ γυροῦσα στὸν πύργο κοινασμένος, ὁ ἐπιστάτης θὰ μοῦ παρουσίαζε τὸ λογαριασμὸν τῆ εἰσέπραξῆ ἀπὸ γάλα καὶ ρουτυρο, x' ἂν ὄλες οἱ ἀγγελάδες ἦτανε καλὰ. Καὶ ὅταν πᾶ ἡ νύχτα θὰ ἦτανε βαθειὰ ποχρημένη, θ' ἀνέβαινα στὸ ὁωματίο μου, ἐνῶ ἡ ῥοδομάγουλη γελαδάρισα θὰ πήγαινε μπροστὰ, φέγγοντας τὴ σκάλα μὲ τὸ κερί... Τὰ μαλλιά τῆς χωροαποπούλας αὐτῆς θὰ μύριζαν θυμάρη, τὰ μάτια τῆς θὰ ἔλαμπαν ἀθάνα καὶ πονηρὰ μαζί καὶ τὰ μάγουλά τῆς θὰ ἔσταξαν αἷμα...

Μὲ τὰ πρῶτα ῥιγὴ τοῦ φθινοπώρου, ὅταν τὰ φύλλα θ' ἀρχίζαν νὰ πέφτουν κτηνιόμενα καὶ ὁ ἀέρας νὰ θρηνολογᾷ ἀνάμεσα στὰ γυμνά κλαδιὰ τῶν δένδρων, θὰ πήγαινα στὸ μικρὸ σπίτι μου θὰ εἶχα σὲ καμμά ἐπαρχιακὴ καὶ μελαγχολικὴ πόλη τῆς Γαλλίας. Ἦσοι καὶ ἔρημοι καὶ ἦταν ὄλοι οἱ δρόμοι τῆς μικρῆς αὐτῆς πόλεως. Θὰ περνοῦσα ὄλη τὴ μέρα μου στὸ καφενεῖο κουβεντιάζοντας ἢ παίζοντας σκάκι μὲ κατοπιμασμένους γέροντες, μ' ἀνθρώπους πού θὰ ζούσανε μονάχα μὲ τίς ἀναμνήσεις. Πολλῆς φορές, ἐκεῖ πού θὰ μιλοῦσαμε ἡ πού θὰ παίζαμε, ὁ ἀντικρινὸς μου θὰ σώπαινε καὶ θὰ κοιτάζε ἀφηρημένως ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο. Κάτι θὰ τοῦ ψιθύριζε τότε ἡ παγερὴ πνοὴ τοῦ φθινοπώρου...

Τὸ βράδυ, ὅταν θὰ γυροῦσα σπίτι, μὴ χαριτωμένη νοικοκυροῦλα θὰ μὲ περιέμενε στὸ ζεστὸ ὁωματίο. Ἢ φοβιὰ θὰ ἔραχνε γλυκοῦς κόκκινους ἴσκαους στὸ πάτωμα καὶ ἡ σούπα θ' ἀχνίζε στὸ τραπέζι. Θὰ καθόμαστε, θὰ τρώγαμε καὶ ὕστερα ἡ ἀφοσιωμένη μου φίλη, ἀφοῦ θὰ μοῦ ἔφηνε ἓνα καφέ, θάπερνε τὸ ἐργόχειρό τῆς καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσε τὸ κέντημά τῆς, ἐνῶ ἔγῳ θ' ἀποτελείωνα κάποιον βιβλίον—ἀκούγοντας τὰ ἔξλα νὰ τρίζουν στὸ τζάκι καὶ τὴ βροχὴ νὰ δέρνῃ τὰ τζάμι.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ πρόγραμμα τῆς εὐτυχίος πού θάβραζα σ' ἐφαρμογή, ἂν γινόμεν ξαφνικά πλούσιος, συνελήρωσε ὁ Ροζέλ, υνάζοντας θλιβερά τὴ στάχτη τοῦ ταίγαρου του.

Κάρλος Φόλεϋ

Τὸ ὄνειρο διαλύεται...

Μόλις ὁ Ἀπριλιτικός ἥλιος θ' ἀρχίζε νὰ θερμαίνῃ τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, θὰ ἔβγαζα τὸ φράκο καὶ τὸ μόνιαν καὶ θὰ φοροῦσα ἓνα ἀπλὸ κοστούμι, κίτρινα σακαρίνα καὶ ψαθάκι. Καὶ θάφερα βόλτες στὰ βουλεβάρτα, τὸ βράδυ, ζητώντας νὰ βρῶ καμμά μικρὴ καὶ τσαχπίνια ῥοδιτροῦλο, εὐκίνητη καὶ λεπτοκαμωμένη, μὲ μυτιότα ἀνασηκωμένη. Θὰ τὴν ἔπερα μαζί μου στὸ μικρὸ σπίτι μου πού θὰ νοίκιαζα ἔξω ἀπ' τὸ Παρίσι, σὲ κανένα ἡρεμὸ καὶ γραφικὸ προάστειο. Ἢ ἀνοιξιάτικη φίλη μου θὰ μιλοῦσε ἀλανάριμα καὶ θὰ τρελλανότανε γιὰ ῥομαντὰ καὶ γιὰ κυριακάτικες ἐκδρομῆς. Θὰ ἔβλαψε διαβάζοντας λαϊκὰ ῥομαντικὰ μυθιστορήματα, θ' ἀντέγραφε ἔρωτικὰ δίστακα ἀπὸ ἀπρηχαιωμένες ἀνθολογίες καὶ θὰ πείραζε τοὺς διαβάτες στὸ δρόμο. Θὰ κίναμε μαζί μακρινούς καὶ ἐρημικοὺς περιλάτους στὸ Σηκουάνα καὶ θὰ ἔβλαψε νὰ μὴν τελειώσω ποτὲ τὸ γλυκὸ ὄνειρο τῆς ἀνοίξεως. Ἢ τσαχπίνια φίλη μου θὰ φοβότανε τίς ἀράχνες καὶ τὰ ποτικακίνα, θὰ χόρευε ὅταν τῆς κατέβαινε μὲς στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ κάθε βράδυ, πρὶν κοιμηθῆ, θὰ ἔκανε μὲ πραγματικὴ εὐλάβεια τὴν προσευχὴ τῆς στήν Παναγία... Τὴ μὴ μέρα θὰ ἔδωνα μαζί τῆς ἔκατὸ πενήντα φράγκα καὶ τὴν ἄλλη θὰ ἔλεγα ψέματα πῶς δὲν ἔχοιμε λεπτὰ, γιὰ νὰ μείνωμε νησιτικοὶ—χορτάτοι μονάχα ἀπὸ θεαμὰ φιλιὰ. Ἢ ἂ